

CARÈNE PONTE
LEBRIS | We know
books

Promite-mi că vei fi fericită

Traducere de
ALINA HUCAI

 UNIVERS

— Ești gata, puiule?

De aproape o jumătate de oră, în fața oglinzii din baie, încerc să-mi strâng bucele lungi și roșcate într-un coc. Fără prea mare succes însă! Ca și cum aș fi jucat rolul unui șoricel de la Opera din Paris și aș fi îndurat, în fiecare dimineață, această tortură a periei care smulge firele de păr și a acelor înfipte pentru a fixa totul într-un coc impecabil. Pentru ca nicio perucă să nu-l întrecă.

Mă întorc brusc, fulgerându-l cu privirea.

— Par cumva pregătită? Și apoi, nu merg la bal, cui îi pasă dacă sunt ori nu sunt gata? Azi va fi înmormântată Marie. Îți dai seama că întrebarea ta-i una chiar idioată! N-am să fiu niciodată pregătită pentru așa ceva. Și-apoi, ți-o zic pe șleau, încetează cu *puiule*, nu suntem la veterinar!

— Îmi pare rău, Molly, n-am vrut să spun asta...

Germain îmi înfruntă privirea și-mi dau seama că l-am rănit. Fără îndoială, e cel mai drăguț băiat pe care-l cunosc. Mereu amabil și foarte atent cu mine. Mereu dispus să mă lase pe mine să aleg, să accepte să fac ceea ce vreau.

Și chiar în această clipă, după ce i-am aruncat o replică nedreaptă și răutăcioasă, el încă mai găsește tăria să se scuze. Ceea ce-ar fi trebuit să mă atingă, să mă înmoaie, dar, dintr-un motiv care îmi scapă, îmi intensifică mânia.

Au trecut aproape șase luni de când Germain și cu mine suntem împreună și aproape tot atâtea de când m-am mutat în micul apartament pe care bunicii lui i l-au lăsat moștenire în arondismentul 8 din Paris. Nu s-a pus cu adevărat problema să trăim sub același acoperiș, ci s-a impus. A trebuit să mă întorc la părinții

mei după ce mă părăsise Hugo, dar, deși țin foarte mult la ei, conviețuirea n-ar fi putut dura o veșnicie. Atâr în ceea ce-i privește pe ei, cât și pe mine.

După doar cincisprezece zile de la despărțire, mama lui Marie, manager al unui departament administrativ-financiar, mi l-a prezentat pe Germain, noul ei stagiar. Marie trecuse pe la biroul ei ca să-i înapoieze o carte și ne-am dat întâlnire jos, la intrare, înainte să mergem la *shopping*.

Când ne-am văzut, în apropierea automatului de cafea, Germain s-a topit într-un zâmbet timid, care i-a făcut gropițe în obraji. Mi s-a părut așa de dulce, cu ochii lui mari și albaștri!

La două zile după această întâlnire, mi-a trimis un mesaj, propunându-mi să mergem să bem ceva. O convinsese pe mama lui Marie să-i dea numărul meu de telefon. Am acceptat. Încetul cu încetul, mi-am mutat lucrurile la el acasă pentru ca, în cele din urmă, să-mi părăsesc definitiv camera copilăriei mele din casa din La Garenne-Colombes, unde crescusem.

— Dacă ai nevoie de mine, te aștept dincolo.

Da, Germain e cu adevărat drăguț. Închide ușor ușa de la toaletă în urma lui, iar eu îmi reiau poziția în fața oglinzii.

Ca și cum aș fi putut fi gata!

Și dacă nu m-aș duce? Ea nu m-ar vrea acolo. Oricum, ea nu va fi acolo ca să asiste.

Lacrimile pe care mi le stăpânesc de când m-am trezit încep să curgă, validându-mi opțiunea fără machiaj. Golul din stomac ocupă, dintr-odată, tot spațiul, iar hohotele de plâns devin din ce în ce mai violente. De-abia îmi mai pot trage răsuflarea. Într-un gest de furie, mătur tot ce găsesc în fața mea pe măsuță, fără să iau în seamă zdrăngănitul sticlucelilor de parfum și al ojelor, care s-au spart căzând pe pardoseală.

Ușa de la toaletă se deschide fără zgomot și simt cum mâna lui Germain îmi mângâie stângaci părul desfăcut.

— O să treacă, puiule, o să treacă!

Biserica e deja plină de lume când intrăm. Am renunțat la coc, iar Germain mă ține de mână, fără îndoială de teamă să nu cedez în mijlocul culoarului.

Multe chipuri îmi sunt necunoscute, dar asta-i mai bine, pentru că doar zărindu-i pe cei pe care-i cunosc e suficient ca să mă facă să-mi curgă iarăși lacrimile.

Charlotte, mama lui Marie, e așezată în primul rând. Are umerii căzuți. Ea, care și-a văzut soțul murind acum cinci ani, de data asta trebuie să-și îngroape fiica. Chipul ei este de o paloare extremă, accentuată de finețea trăsăturilor sale. A îmbătrânit cu zece ani în doar câteva zile. Lângă ea stă Sacha. Are douăzeci și patru de ani și este fratele lui Marie. Cu spinarea țeapănă și gura crispată, o susține pe mama lui, care se sprijină cu disperare de el. De acum înainte, el este tot ce i-a mai rămas.

Evit să le întâlnesc privirile. Știu că nu voi putea suporta să citesc în ochii lor întreaga durere care se află, fără nicio îndoială, și într-ai mei. Încerc să nu privesc sicriul spre care toată lumea are vedere. Ca să nu mă gândesc la ceea ce se află în el.

Mă așez pe o bancă, în spatele familiei lui Marie, și mă străduiesc să-mi liniștesc tremurul picioarelor. Închid ochii și încerc să evadez departe de locul acesta. Curând, imaginea lui Marie pune stăpânire pe gândurile mele. Micuța brunetă, tunsă băiețește, mereu gata să râdă, atât de plină de viață.

— Cum te simți, draga mea?

Vocea mamei mele mă scoate din starea de amorțeală. Ea și cu tatăl meu au luat loc în spatele nostru. Prietenia care îi leagă pe părinții mei de cei ai lui Marie e la fel de veche ca și a noastră și aproape la fel de puternică.

Pentru a ne distra cât mai mult împreună, ne petreceam adesea serile de sâmbătă una acasă la cealaltă. În timp ce părinții noștri dezbăteau cu frenezie diverse subiecte de actualitate, maică-mea încercând să-și pună în evidență viziunea americană asupra lucrurilor, Marie și cu mine ne jucam, deseori alăturându-ni-se și Sacha, ceea ce ne enerva la culme.

Știu cât de mult i-a afectat pe părinții mei, acum cinci ani, moartea lui Henri, tatăl lui Marie. De atunci, au susținut-o pe Charlotte atât cât au putut.

N-am nicio idee cât va dura ceremonia. Mă ridic și mă așez la loc în funcție de ceea ce ni se spune. Mototolesc, în mâna dreaptă, o

batistă redusă la dimensiunea unei chifteluțe, care nu mai poate absorbi nimic. Discursurile și omagiile se succed unele după altele. Toți cei care vorbesc despre Marie nu o cunosteau așa cum o știam eu, dar mie îmi e imposibil să iau cuvântul.

Când sosește momentul binecuvântării sicriului și trebuie să-mi iau adio de la prietena mea cea mai bună, picioarele refuză să mă ducă acolo. Îi văd pe toți acești oameni aliniindu-se și înaintând pas cu pas. Mă gândesc la cea care a fost, la ce înseamnă ea pentru mine. Corpul meu refuză în totalitate ceea ce tocmai se întâmplă sub ochii mei.

Mi-a cerut să trăiesc pentru ea. Și aici, în această biserică, nici eu, nici ea nu trăim. Dintr-odată, aici, în această biserică, totul devine mult prea greu de suportat. Simt că mi se pune un nod în gât, de-abia mai pot găsi aer ca să respir. Trebuie să ies, nu mai pot să stau aici, unde se află doar moartea și suferința. Doar disperarea și despărțirile care n-ar fi trebuit să existe niciodată.

Privesc în jurul meu: fețe crispate, ochi umezi, șterși cu un colț de batistă, părinții mei susținând-o pe Charlotte în fața sicriului.

Este mai mult decât pot suporta.

Picioarele mele care, cu câteva minute mai înainte, refuzau să răspundă, dintr-odată, mă ridică. Din câțiva pași ajung pe culoar, fac cale-ntoarsă și încep să alerg înspre ieșire, ca să scap cât mai repede cu putință din acest loc.

Îl aud ca prin ceață pe Germain, bâlbâind câteva cuvinte în spatele meu. Mi se pare că mă întreabă unde mă duc. Chiar nu mai contează, numai să fie undeva departe de aici.

Împing ușile grele ale bisericii și mă trezesc în curte, biciuită de vântul acestei zile reci de octombrie. Cobor cele câteva trepte și o iau drept înainte.

— N-ar trebui să stai singură.

Viviane tocmai coborâse din mașină. După Marie, ea e cea mai apropiată dintre prietenele mele. Ele două nu aveau însă o părere prea bună una despre alta. Viviane, calculată, organizată și cumpătată. Marie, isteată, fără niciun plan de carieră, imprevizibilă.

O privesc pe Viviane înaintând spre mine, iar realitatea a ceea ce tocmai trăiesc este mai puternică decât mine.

— S-a dus, Viv...

— Știu, Molly, știu.

Cu un gest ușor stângaci, pentru că nu prea obișnuiește să facă asta, mă cuprinde în brațe. Timp de mai multe secunde în șir, plâng în tăcere. Viviane nu scoate niciun cuvânt.

O rafală de vânt îmi lipește pardesiul de picioare. Un grup de adolescenți trece prin fața noastră, le aud râsetele răsunând și îndepărtându-se treptat.

Apoi vântul se liniștește. Își face apariția chiar și o rază timidă de soare.

Viviane își slăbește îmbrățișarea. În cele din urmă, cu ochii zvântați, mă îndepărtez. Încerc să-mi descâlcesc cu degetele părul care a luat-o razna din cauza vântului. De cealaltă parte a străzii, un tip alunecă pe nu știu ce și se chinuiește să rămână în picioare, nu înainte de a-și ridica brațele pentru a se echilibra.

Simt cum un râs nebun îmi urcă din stomac. Încerc să-l stăpânesc, dar e atât de puternic, încât îl las să mă cuprindă, și râd până când nu mai pot.

Viviane se uită la mine cu ochii mari, însă expresia ei nu face decât să-mi amplifice râsul necontrolat.

Vreau să trăiesc, Marie, vreau să trăiesc. Îți promit!

5 noiembrie

Singură în apartament, îi dau zor, cu frenezie, de ore bune. Ai crede că nimeni, niciodată, n-a mai făcut curățenie generală în locul ăsta. De când m-am mutat, am chef să scot totul de prin sertare, să golesc rafturile, să dau o notă de prospețime acestui apartament rămas în anii șaizeci.

Cheful era acolo, însă îmi lipsea timpul. Să fii chelneriță nu-ți mai lasă multă energie.

Am însă la dispoziție două săptămâni de vacanță, de care vreau să profit. Poate chiar voi da jos acest tapet groaznic cu flori și voi vărui pereții. Simt nevoia de galben, de cenușiu, de tușe de turcoaz, de un lemn într-o culoare deschisă, de mobilier alb.

Două săptămâni de vacanță legate, cred că asta nu mi s-a mai întâmplat de cel puțin cinci ani. În niciun caz de când lucrez la *Marele Gurmand*, o braserie drăguță, situată în arondismentul 5 din Paris, al cărei proprietar este domnul Patterson.

Domnul Patterson este un vechi amic de-ai mamei mele. Și-au petrecut împreună o parte din copilărie și adolescență, într-un cartier rezidențial din Chicago, până la plecarea mamei mele, la vârsta de optsprezece ani.

S-au regăsit când ea și-a creat contul de Facebook și, cu înflăcărare, a contactat toate persoanele cu care își amintea că ar fi vorbit la un moment dat, chiar și numai pentru câteva minute.

Mă întreba tot timpul dacă îmi amintesc cumva de numele lui Cutare sau de Cutăreasca, de doamna mea educatoare de la grupa mică, de la grădiniță, de frizerul care îmi masacruse părul la trei-sprezece ani (și despre care spera să afle că a dat faliment, doar

așa, ca să se facă dreptate, spunea ea) sau despre micuța ucenică de la brutărie.

Săptămâni în șir, mi-a tot vorbit despre asta de fiecare dată când ne întâlneam, reproșându-mi că nu o convinsesem să-și creeze contul mai devreme. Culmea!

Domnul Patterson, James, pe numele său mic, visa să-și deschidă un restaurant la Paris. Îi vorbise mamei despre asta, iar ea și-a băgat în cap să-l informeze despre toate brandurile care erau de vânzare în capitală. În momentul în care proprietarul *Marelui Gurmand*, domnul Dutreil, a ieșit la pensie, mama i-a spus imediat că are un vechi prieten care ar fi interesat de afacere. Noi eram obișnuiți ai locului, iar el fusese sedus de ideea de a-și ceda afacerea unui american. Șarmul mamei mele, ochii ei mari și verzi, șuvițele lungi și roșcate n-au fost, cu siguranță, nici ele străine.

S-a grăbit să intre pe Facebook ca să-i spună totul lui James, să-i laude braseria, locul în care era amplasată, clientela. La cincizeci și cinci de ani, acesta a lăsat totul baltă pentru a prelua restaurantul și a-și împlini visul vieții sale.

Oare cum pot unii oameni să renunțe la tot de pe o zi pe alta și să se mute într-un oraș în care n-au pus piciorul niciodată, în viața lor? Mă cutremur doar cât mă gândesc la una ca asta.

Domnul Patterson a preluat, prin urmare, afacerea domnului Dutreil, iar eu, un post de chelneriță.

Pe atunci nu făceam mare lucru; după un an de facultate la drept și un altul la psihologie, m-am lăsat târâtă, fără niciun interes, în joburi temporare insignifiante. Așa că maică-mea i-a cerut vechiului ei prieten să mă angajeze. Ochii ei verzi și buclele roșcate s-au ocupat, încă o dată, de restul.

Astfel, am ajuns chelneriță. Nu pentru multă vreme, mi-am promis. Doar cât să-mi fac un bilanț al vieții și apoi să mă lansez într-o carieră adevărată.

Fac un calcul mental, în patru luni se vor împlini șase ani. O, da, atât de mult...

Cu o cârpă de praf într-o mână și cu o pungă mare de gunoi în cealaltă, continui curățenia generală, făcându-mi bine treaba.

Cine ar păstra, vreme de zece ani, tot felul de programe TV expirate, mă întreb.

Și un sertar întreg de reclame la pizza pentru acasă? Știind prea bine că, aproape inevitabil, ne mulțumim să formăm primul număr din listă. Haide, imediat, la gunoi cu voi!

Privesc în jurul meu cu un dram de disperare, de parcă aș fi descoperit pentru prima oară acest loc în care trăiesc de câteva luni.

Perdelele ușor îngălbenite, covoarele cu motive geometrice, canapeaua din catifea, mobilele din lemn de culoare închisă. Un apartament în care au trăit bunicii lui Germain și în care continuă să trăiască, după cum se vede.

Ei s-au retras într-o locuință de lux destinată persoanelor vârstnice acum aproape trei ani și i l-au lăsat moștenire nepotului lor.

De ce nu s-o fi deranjat Germain să facă nici cea mai mică schimbare, asta chiar e o chestiune pe care încerc s-o ignor.

Aseară, am început să-i prezint ideile mele referitoare la decorare.

— N-ai vrea să scoatem tapetul și să dăm cu puțin var? Și, apoi, canapeaua, știi, am văzut una super faină, ușor vintage, la IKEA, n-ai vrea să mergem s-o vedem?

— Bineînțeles, puiule! Dacă asta îți face plăcere și-ți ridică un pic moralul, orice vrei tu!

— Dar tu ce părere ai despre asta? Preferi niște culori anume?

— Mă știi, eu... nu-mi prea pasă de asta. Am încredere deplină în tine. Tot ce-o să-ți placă ție o să-mi placă și mie.

Tare-aș fi avut chef să prind un pui, să-i smulg penele, una câte una, și să i le trântesc în cap lui Germain. Însă m-am mulțumit să navighez pe internet, așezată pe canapea, cu picioarele încrucișate și cu MacBook-ul pe genunchi.

Ar fi nevoie de cel puțin două săptămâni de vacanță pentru ca acest apartament să devină locuibil.

Nu numai că domnul Patterson s-a arătat, dintr-odată, deosebit de generos cu mine. I-a fost, mai ales, milă de clienții în fața cărora eu izbucneam în lacrimi cu prima ocazie. Pentru că din ziua în care a murit Marie...

Îmi scutur capul. Să nu mă gândesc la ea. Să nu-mi las min-
tea să înceapă să cheme amintiri. Să fac curat, să triez și nimic alt-
ceva. Și dacă am sparge peretele despărțitor dintre bucătărie și
camera de zi, ca să facem o încăpere mare, cu bucătărie deschisă?
Da, doar că asta ar însemna să redecorăm bucătăria cu mobilă
laminată, la fel de groaznică precum o salată vegetariană cu sosul
servit separat.

Soneria interfonului pune capăt himerelor mele de designer
de interior.

— Da?

— Bună ziua, sunt poștașul! Am o recomandată pentru
dumneavoastră.

O recomandată? Ei, poftim... Nu aștept nimic special. Sper
doar să nu fie ceva grav. Am avut mereu oroare de recomandate.

— Cobor acum.

Dar despre ce-ar putea fi vorba? Au trecut săptămâni bune de
când n-am mai folosit mașina: nu poate fi vorba despre o înștiin-
țare pentru depășirea vitezei legale. Contul meu bancar e activ,
sau cel puțin așa cred...

Deschid ușa blocului, semnez de primire în registru și preiau
plicul cafeniu, mare și greu, pe care mi-l întinde poștașul. Când
arunc o privire la scris, inima mea uită să mai bată.

Plicul e acolo, pe măsuța cea joasă, așezat drept în mijloc. Mi se pare că mă uit la el de ore întregi.

Cele două inimioare desenate în colțul din stânga, adresa care ocupă parcă întreg spațiul, scrisă cu un pix violet. Cel de care nu se despărțea niciodată, pe care-l purta mereu în geantă, pe care-l cumpăra, iar și iar, de fiecare dată când cel vechi nu mai scria. *E marca mea înregistrată*, spunea ea. *Mă prezintă, chiar înainte de a-mi rosti numele.*

Și acest fel de a scrie... L-aș recunoaște dintr-o mie. L-am văzut de atâtea ori. Marie.

Dar de ce să-mi trimită ea mie o scrisoare? De ce-o fi plicul atât de greu? Și, mai ales, cum să fie posibil așa ceva? Ea a murit...

Ca de fiecare dată când mă gândesc la asta și când nu reușesc să vorbesc despre altceva, ochii mi se umplu de lacrimi.

Trei bătăi ascuțite în ușa de la intrarea în apartament. Trebuie să fie Viviane. Cuprinsă de panică, am sunat-o imediat ce-a plecat poștașul, fără să-mi pot opri lacrimile sau să leg două cuvinte. Mi-a promis că va trece, între două audiențe la tribunal.

Viviane este avocat specializat în dreptul familiei. În sfârșit, *dreptul familiei* e cam mult spus, pentru că viața ei de zi cu zi este plină, mai curând, cu tot felul de proceduri de divorț și de cupluri care se despart. Dar le trecem tot la familie.

Din ziua înmormântării, când m-a așteptat la ieșirea din biserică, are grijă de mine. Îmi trimite mesaje, să vadă ce mai fac. Nu se prea înțelegea cu Marie, dar știe cât a însemnat ea pentru mine și simt că suferă, în ciuda a orice.